Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

20. prosince 2017 *

„Řízení o předběžné otázce – Článek 56 SFEU – Článek 58 odst. 1 SFEU – Služby v oblasti dopravy – Směrnice 2006/123/ES – Služby na vnitřním trhu – Směrnice 2000/31/ES – Směrnice 98/34/ES – Služby informační společnosti – Zprostředkovatelská služba umožňující pomocí aplikace pro chytré telefony za úplatu zprostředkovat kontakt mezi neprofesionálními řidiči používajícími vlastní vozidlo a osobami, které se potřebují přemístit po území města – Požadavek povolení“

Ve věci C-434/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona (obchodní soud č. 3 v Barceloně, Španělsko) ze dne 16. července 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 7. srpna 2015, v řízení

Asociación Profesional Elite Taxi

proti

Uber Systems Spain SL,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, A. Tizzano, místopředseda, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, J. L. da Cruz Vilaça, J. Malenovský a E. Levits, předsedové senátů, E. Juhász, A. Borg Barthet, D. Šváby (zpravodaj), C. Lycourgos, M. Vilaras a E. Regan, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. listopadu 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Asociación Profesional Elite Taxi M. Balagué Farrém a D. Salmerón Porrasem, abogados, jakož i J. A. López-Jurado Gonzálezem, procurador,

– za Uber Systems Spain SL B. Le Bretem a D. Calciu, avocats, jakož i R. Allendesalazar Corchem, J. J. Montero Pascualem, C. Fernández Viciénem a I. Moreno-Tapia Rivas, abogados,

– za španělskou vládu M. A. Sampol Pucurullem a A. Rubio Gonzálezem, jako zmocněnci,

– za estonskou vládu N. Grünberg, jako zmocněnkyní,

* Jednací jazyk: španělština.

– za Irsko E. Creedon a L. Williams, jakož i A. Joycem, jako zmocněnci, ve spolupráci s A. Carroll, barrister,

– za řeckou vládu M. Michelogiannaki, jako zmocněnkyní,

– za francouzskou vládu D. Colasem, G. de Berguesem a R. Coesmem, jako zmocněnci,

– za nizozemskou vládu H. Stergiou a M. Bulterman, jako zmocněnkyněmi,

– za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,

– za finskou vládu S. Hartikainenem, jako zmocněncem,

– za Evropskou komisi É. Gippini Fournierem a F. Wilmanem, jakož i J. Hottiaux a H. Tserepa-Lacombe, jako zmocněnci,

– za Kontrolní úřad ESVO C. Zatschlerem a Ø. Bøem, jakož i C. Perrin, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 11. května 2017,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 56 SFEU, článku 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 1998, L 204, s. 37), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. 1998, L 217, s. 18) (dále jen „směrnice 98/34“), článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1), jakož i článků 2 a 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. 2006, L 376, s. 36).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Asociación Profesional Elite Taxi (dále jen „Elite Taxi“), profesního sdružení řidičů taxislužby města Barcelony (Španělsko), a Uber Systems Spain SL, společností spojenou se společností Uber Technologies Inc., ve věci jejího poskytování, pomocí aplikace pro chytré telefony, úplatné služby navazování kontaktů mezi neprofesionálními řidiči používajícími vlastní vozidlo a osobami, které se potřebují přemístit po území města, aniž by k tomu měla správní povolení a licence.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 98/34

3 Článek 1 bod 2 směrnice 98/34 stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[…]

2) ‚službou' jakákoli služba informační společnosti, tj. každá služba poskytovaná zpravidla za úplatu, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb.

Pro účely této definice se rozumí:

– ‚službou poskytovanou na dálku' služba poskytovaná bez současné přítomnosti stran,

– ‚službou poskytovanou elektronicky' služba odeslaná z výchozího místa a přijatá v místě jejího určení prostřednictvím elektronického zařízení pro zpracování a uchovávání dat (včetně digitální komprese) a jako celek odeslaná, přenesená nebo přijatá drátově, rádiově, opticky nebo jinými elektromagnetickými prostředky,

– ‚službou na individuální žádost příjemce služeb' služba poskytovaná přenosem dat na individuální žádost.

Příklady služeb, které nejsou zahrnuty do této definice, jsou uvedeny v příloze V.

[…]"

4 V souladu s články 10 a 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 2015, L 241, s. 1) byla směrnice 98/34 dne 7. října 2015 zrušena. Posledně uvedená směrnice však zůstává na spor v původním řízení použitelná *ratione temporis*.

Směrnice 2000/31

5 Článek 2 písm. a) směrnice 2000/31 stanoví, že pro účely této směrnice se „službami informační společnosti" rozumí služby ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 98/34.

6 Článek 3 odst. 2 a 4 směrnice 2000/31 stanoví:

„2. Členské státy nemohou z důvodů spadajících do koordinované oblasti omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu.

[…]

4. Členské státy mohou pro určitou službu informační společnosti přijmout opatření odchylující se od odstavce 2, jsou-li splněny níže uvedené podmínky:

a) opatření jsou:
   i) nezbytná z jednoho z níže uvedených důvodů:

      – veřejný pořádek, zejména předcházení [prevence], vyšetřování, odhalování a stíhání v trestní oblasti, zejména [především pak oblasti] ochrana [ochrany] mladistvých a boj [boje] proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, víry nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost,

      – ochrana veřejného zdraví,

      – veřejná bezpečnost včetně ochrany vnitrostátní bezpečnosti a obrany,

      – ochrana spotřebitelů včetně investorů;
   ii) přijata vůči určité službě informační společnosti, která poškozuje cíle uvedené v bodě i) nebo která představuje závažné a podstatné ohrožení těchto cílů;
   iii) úměrná těmto cílům;

b) členský stát předběžně, a aniž je dotčeno soudní řízení včetně předběžného řízení a kroků uskutečněných v rámci trestního vyšetřování:

   – požádá členský stát uvedený v odstavci 1 o přijetí opatření a tento stát je nepřijme nebo jsou jeho opatření nedostatečná,

   – oznámí Komisi a členskému státu uvedenému v odstavci 1 svůj záměr přijmout tato opatření.“

Směrnice 2006/123

7 Podle bodu 21 odůvodnění směrnice 2006/123 by z její oblasti působnosti „měly být vyloučeny dopravní služby včetně městské dopravy, taxislužby, sanitních služeb a přístavních služeb“.

8 Článek 2 odst. 2 písm. d) uvedené směrnice stanoví, že se tato nevztahuje na služby v oblasti dopravy, včetně přístavních služeb, spadající do oblasti působnosti hlavy V třetí části Smlouvy o ES, nyní hlavy VI třetí části Smlouvy o FEU.

9 Kapitola III směrnice 2006/123, nadepsaná „Svoboda usazování pro poskytovatele“, obsahuje článek 9, který v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy nepodrobí přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon povolovacímu režimu, nejsou-li splněny tyto podmínky:

a) povolovací režim nediskriminuje dotyčného poskytovatele;

b) potřeba povolovacího režimu je opodstatněna naléhavým důvodem obecného zájmu;

c) sledovaného cíle nelze dosáhnout pomocí méně omezujícího opatření, zejména z toho důvodu, že k následné kontrole by docházelo příliš pozdě na to, aby byla skutečně účinná.“

10 Kapitola IV uvedené směrnice, nadepsaná „Volný pohyb služeb“, obsahuje článek 16, který stanoví podmínky umožňující poskytovatelům služeb poskytovat služby v jiném členském státě, než ve kterém jsou usazeni.

Španělské právo

11 V barcelonské aglomeraci je taxislužba upravena prostřednictvím Ley 19/2003 del Taxi (zákon č. 19/2003 o taxislužbě) ze dne 4. července 2003 (DOGC č. 3926 ze dne 16. července 2003 a BOE č. 189 ze dne 8. srpna 2003) a Reglamento Metropolitano del Taxi (nařízení o taxislužbách v barcelonské aglomeraci), přijatým Consell Metropolitá de l'Entitat Metropolitana de Transport de Barcelona (rada řídící organizaci spravující dopravu v barcelonské aglomeraci, Španělsko) dne 22. července 2004.

12 Článek 4 uvedeného zákona zní:

„1. Poskytování městské taxislužby je podmíněno předchozím získáním licence opravňující jejího držitele k výkonu této činnosti prostřednictvím všech vozidel k tomu určených.

2. Licence opravňující k poskytování městské taxislužby jsou vydávány radnicemi nebo místními samosprávami příslušnými pro území, na němž má být činnost vykonávána.

3. Poskytování služby meziměstské taxislužby je podmíněno získáním příslušného povolení vydávaného ministerstvem regionální vlády, do jehož kompetence spadá doprava."

Spor v původním řízení a předběžné otázky

13 Dne 29. října 2014 podala Elite Taxi žalobu k Juzgado de lo Mercantil no 3 de Barcelona (obchodní soud v Barceloně č. 3), jejímž prostřednictvím navrhuje, aby uvedený soud konstatoval, že činnosti společnosti Uber Systems Spain porušují platnou právní úpravu a představují klamavé praktiky a nekalosoutěžní jednání ve smyslu Ley 3/1991 de Competencia Desleal (zákon č. 3/1991 o nekalé soutěži) ze dne 10. ledna 1991. Elite Taxi rovněž navrhuje, aby bylo společnosti Uber Systems Spain uloženo ukončit nekalé jednání spočívající v poskytování součinnosti dalším společnostem skupiny nabízením rezervačních služeb vyžádaných prostřednictvím mobilních přístrojů a internetu. A konečně navrhuje, aby uvedený soud zakázal společnosti Uber Systems Spain vykonávat tuto činnost i v budoucnu.

14 Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona (obchodní soud v Barceloně č. 3) nejprve konstatoval, že Uber Systems Spain sice vykonává činnost ve Španělsku, ta je však spjata s mezinárodní platformou, což odůvodňuje, aby byla činnost této společnosti posouzena na úrovni Evropské unie. Dále uvádí, že Uber Systems Spain ani neprofesionální řidiči dotyčných vozidel nemají licence a povolení stanovené nařízením o taxislužbách v barcelonské aglomeraci ze dne 22. července 2004.

15 Za účelem ověření, zda může být jednání společnosti Uber Systems Spain a s ní spojených společností (dále jen společně „Uber") považováno za nekalé a porušovat španělská pravidla hospodářské soutěže, považuje Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona (obchodní soud v Barceloně č. 3) za nezbytné ověřit, zda musí mít tento subjekt předchozí správní povolení. Za tímto účelem je třeba určit, zda služby poskytované uvedenou společností je třeba považovat za dopravní služby, za služby informační společnosti, nebo za kombinaci obou těchto služeb. Na použité kvalifikaci totiž bude záviset možnost uložit jí povinnost předchozího správního povolení. Předkládající soud má zejména za to, že pokud by se na dotčenou službu vztahovala směrnice 2006/123 nebo směrnice 98/34, nemohlo by být jednání společnosti Uber považováno za nekalé.

16 V tomto ohledu uvedený soud uvádí, že Uber je v kontaktu či navazuje vztahy s neprofesionálními řidiči, jimž poskytuje celou řadu nástrojů výpočetních technologií – rozhraní –, která jim pak zase umožňují navazovat kontakty s osobami, jež hodlají uskutečnit přesuny po městě a mají přístup k dané službě prostřednictvím stejnojmenné počítačové aplikace. Činnost společnosti Uber je vykonávána za účelem dosažení zisku.

17 Předkládající soud rovněž uvádí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se žádným způsobem netýká těchto skutkových okolností, ale pouze právní kvalifikace dotčené služby.

18 Z těchto důvodů se Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona (obchodní soud v Barceloně č. 3) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Vzhledem k tomu, že podle čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice […] 2006/123[…] jsou z působnosti této směrnice vyloučeny služby v oblasti dopravy, mají se činnosti, které [Uber Systems Spain] vykonává […] za úplatu a jež spočívají ve zprostředkování kontaktu mezi majitelem vozidla a osobou, která se potřebuje přemístit na území města, v jejichž rámci uvedený subjekt spravuje prostředky výpočetních technologií – rozhraní a softwarové aplikace, které [Uber Systems Spain] nazývá ‚chytré telefony a technologické platformy' – umožňující tento vzájemný kontakt, považovat za činnost v oblasti dopravy, za elektronickou zprostředkovací službu, nebo za službu informační společnosti ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice [98/34]?

2) Lze mít při posuzování právní povahy této činnosti za to, že se zčásti jedná o službu informační společnosti, a musí se v takovémto případě na službu elektronického zprostředkování uplatnit zásada volného pohybu služeb zaručená unijním právem, konkrétně článkem 56 SFEU a směrnicemi 2006/123[…] a 2000/31[…]?

3) Pokud by měl mít Soudní dvůr za to, že služba poskytovaná společností [Uber Systems Spain] není přepravní službou, a spadá tedy mezi případy, na něž se vztahuje směrnice 2006/123, je obsah článku 15 zákona č. 3/1991 o nekalé hospodářské soutěži ze dne 10. ledna 1991 – který se týká porušení právních předpisů upravujících hospodářskou soutěž – v rozporu s uvedenou směrnicí, konkrétně s jejím článkem 9, týkajícím se svobody usazování a povolovacích režimů, jelikož v rámci odkazu na vnitrostátní zákony a právní předpisy není zohledněna skutečnost, že režim získávání licencí či povolení nesmí být žádným způsobem omezující či nepřiměřený, tzn. že nesmí nepřiměřeně bránit svobodě usazování?

4) Pokud se potvrdí, že na službu, kterou poskytuje společnost [Uber Systems Spain], je použitelná směrnice 2000/31[…], představuje způsob, jakým členský stát omezuje volné poskytování služby elektronického zprostředkovávání z jiného členského státu tím, že vyžaduje získání povolení či licence nebo hrozí vydáním soudního příkazu k ukončení poskytování služby elektronického zprostředkovávání na základě použití vnitrostátních právních předpisů upravujících nekalou hospodářskou soutěž, legitimní opatření odpovídající výjimkám z čl. 3 odst. 2 směrnice 2000/31[…] stanoveným v čl. 3 odst. 4 uvedené směrnice?"

K pravomoci Soudního dvora

19 Elite Taxi se domnívá, že právní kvalifikace služeb poskytovaných společností Uber nespadá do pravomoci Soudního dvora, neboť tato kvalifikace předpokládá, aby rozhodl o skutkových otázkách. Soudní dvůr nemá za těchto podmínek pravomoc k rozhodnutí o položených otázkách.

20 V tomto ohledu je třeba připomenout, že předkládající soud jasně uvedl, jak plyne z bodu 17 tohoto rozsudku, že jeho otázky se v žádném případě netýkají zjišťování nebo posuzování skutkového stavu ve sporu v původním řízení, nýbrž pouze právní kvalifikace dotčené služby. Kvalifikace skutečností prokázaných uvedeným soudem z hlediska unijního práva přitom předpokládá výklad tohoto práva, k němuž je Soudní dvůr v rámci řízení upraveného v článku 267 SFEU příslušný (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. prosince 2015, Banif Plus Bank, C-312/14, EU:C:2015:794, body 51 a 52).

21 Soudní dvůr má za těchto podmínek pravomoc o položených otázkách rozhodnout.

K předběžným otázkám

K přípustnosti

22 Španělská, řecká, nizozemská, polská a finská vláda, jakož i Evropská komise a Kontrolní úřad ESVO zmiňují nedostatečnou přesnost předkládacího rozhodnutí, pokud jde o použitelnou vnitrostátní právní úpravu i o povahu činností dotčených ve věci v původním řízení.

23 V tomto ohledu je třeba připomenout, že odmítnutí rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 27. června 2017, Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, bod 25).

24 U posledně uvedeného aspektu je potřeba dospět k výkladu unijního práva, který by byl užitečný pro vnitrostátní soud, vyžaduje, jak vyplývá z čl. 94 písm. a) a b) jednacího řádu Soudního dvora, aby daný soud vymezil skutkový a právní rámec, ze kterého vychází otázky, které pokládá, nebo aby alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na kterých jsou tyto otázky založeny (viz rozsudek ze dne 10. května 2017, de Lobkowicz, C-690/15, EU:C:2017:355, bod 28).

25 Kromě toho podle ustálené judikatury Soudního dvora nemají informace poskytnuté v předkládacích rozhodnutích pouze umožnit Soudnímu dvoru, aby podal užitečné odpovědi, ale mají rovněž poskytnout vládám členských států, jakož i ostatním zúčastněným možnost předložit svá vyjádření v souladu s článkem 23 statutu Soudního dvora Evropské unie. Je na Soudním dvoru, aby zajistil, že tato možnost bude zachována s ohledem na to, že na základě uvedeného ustanovení jsou zúčastněným oznamována pouze předkládací rozhodnutí společně s překladem do úředního jazyka každého členského státu a není jim poskytnut vnitrostátní spis, který byl Soudnímu dvoru případně předán předkládajícím soudem (viz rozsudek ze dne 4. května 2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, bod 26 a citovaná judikatura).

26 V projednávané věci je třeba uvést, že odkazy na relevantní vnitrostátní ustanovení jsou v předkládacím rozhodnutí sice stručné, nicméně umožňují identifikovat ta, které mohou být použita na poskytování služby dotčené v původním řízení a z nichž by plynulo, že získání licence nebo předchozího správního povolení je k tomuto účelu nezbytné.

27 Stejně tak popis služby poskytované společností Uber ze strany předkládajícího soudu, jehož obsah je připomenut v bodě 16 tohoto rozsudku, má dostatečnou míru přesnosti.

28 A konečně, předkládající soud v souladu s čl. 94 písm. c) jednacího řádu přesně uvádí důvody, které jej vedly k tomu, aby si kladl otázky ohledně výkladu unijního práva.

29 Je tudíž třeba mít za to, že předkládací rozhodnutí obsahuje skutkové a právní poznatky, jež v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 25 tohoto rozsudku Soudnímu dvoru umožňují poskytnout užitečnou odpověď předkládajícímu soudu a zúčastněným stranám užitečně zaujmout postoj k otázkám předloženým Soudnímu dvoru.

30 Polská vláda kromě toho vyjadřuje pochybnosti zejména o použitelnosti článku 56 SFEU na projednávanou věc z důvodu, že situace dotčená v původním řízení je čistě vnitrostátní situací.

31 Z předkládacího rozhodnutí, zejména ze skutečností připomenutých v bodě 14 tohoto rozsudku, jakož i jiných písemností ve spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, nicméně vyplývá, že služba dotčená ve věci v původním řízení je poskytována prostřednictvím společnosti, která působí na území jiného členského státu, a sice Nizozemského království.

32 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

K věci samé

33 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, kterými je třeba se zabývat společně, je, zda článek 56 SFEU, ve spojení s čl. 58 odst. 1 SFEU, jakož i čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123 a čl. 1 bod 2 směrnice 98/34, na který odkazuje čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, musí být vykládány v tom smyslu, že taková zprostředkovatelská služba, jako je služba dotčená v původním řízení, umožňující pomocí aplikace pro chytré telefony za úplatu zprostředkovat kontakt mezi neprofesionálními řidiči používajícími vlastní vozidlo a osobami, které se potřebují přemístit po území města, musí být považována za „službu v oblasti dopravy“ ve smyslu čl. 58 odst. 1 SFEU, a tudíž vyloučenou z působnosti článku 56 SFEU, směrnice 2006/123 a směrnice 2000/31, nebo naopak, zda tato služba spadá pod článek 56 SFEU a směrnice 2006/123 a 2000/31.

34 V tomto ohledu je třeba uvést, že zprostředkovatelská služba spočívající ve zprostředkování kontaktu mezi neprofesionálním řidičem používajícím vlastní vozidlo a osobou, která se potřebuje přemístit po území města, je v zásadě službou odlišnou od přepravní služby, spočívající ve fyzickém aktu přemisťování osob nebo zboží z jednoho místa na druhé prostřednictvím vozidla. Je třeba dodat, že každá z těchto služeb sama o sobě může být spojena s různými směrnicemi nebo ustanovení Smlouvy o FEU týkajícími se volného pohybu služeb, tak jak uvádí předkládající soud.

35 Například zprostředkovatelská služba, která umožňuje přenos informací o rezervaci přepravní služby mezi cestujícím a neprofesionálním řidičem používajícím vlastní vozidlo, který přepravu uskuteční, prostřednictvím aplikace pro chytrý telefon, v zásadě splňuje kritéria k tomu, aby mohla být považována za „službu informační společnosti“ ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 98/34, na který odkazuje čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31. Tato zprostředkovatelská služba je, jak stanoví definice obsažená v uvedeném ustanovení směrnice 98/34, „službou poskytovanou zpravidla za úplatu, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb“.

36 Naproti tomu služba individuální městské dopravy, jakou je taxislužba, musí být považována za „službu v oblasti dopravy“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123, vykládaného ve světle bodu 21 jejího odůvodnění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. října 2015, Trijber a Harmsen, C-340/14 a C-341/14, EU:C:2015:641, bod 49).

37 Je třeba nicméně uvést, že taková služba, jako je služba dotčená ve věci v původním řízení, se neomezuje na zprostředkovatelskou službu spočívající ve zprostředkování kontaktu, pomocí aplikace pro chytré telefony, mezi neprofesionálním řidičem používajícím vlastní vozidlo a osobou, která se potřebuje přemístit po území města.

38 V takové situaci, jako je situace popisovaná předkládajícím soudem, v níž je přeprava cestujících zajišťována neprofesionálními řidiči používajícími vlastní vozidla, totiž poskytovatel této zprostředkovatelské služby vytváří současně nabídku služeb městské dopravy, kterou zpřístupňuje zejména prostřednictvím nástrojů výpočetních technologií, například aplikace dotčené ve věci v původním řízení, jejichž obecné fungování ve prospěch osob, které chtějí využít tuto nabídku za účelem přepravy po městě, sám organizuje.

39 V tomto ohledu z informací, které má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že zprostředkovatelská služba společnosti Uber spočívá na výběru neprofesionálních řidičů využívajících vlastní vozidla, jimž tato společnost poskytuje aplikaci, bez níž by tito řidiči neposkytovali přepravní služby, a osoby, které se potřebují přemístit po území města, by nevyužily služeb uvedených řidičů. Společnost Uber má navíc rozhodující vliv na podmínky služeb poskytovaných takovými řidiči. Pokud jde o posledně uvedený aspekt, zdá se zejména, že Uber prostřednictvím stejnojmenné aplikace stanovuje přinejmenším maximální cenu přepravy, že tuto cenu od zákazníků inkasuje, aby z ní následně část vyplatila neprofesionálnímu řidiči vozidla, a že vykonává určitou kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů, jakož i chování posledně uvedených, která může případně vést k jejich vyloučení.

40 Tato zprostředkovatelská služba tedy musí být považována za nedílnou součást komplexní služby, jejíž hlavní složkou je přepravní služba, a tudíž odpovídá nikoliv kvalifikaci „služba informační společnosti“ ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 98/34, na který odkazuje čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, nýbrž kvalifikaci „služba v oblasti dopravy“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123.

41 Taková kvalifikace je ostatně podpořena judikaturou Soudního dvora, podle níž pojem „služba v oblasti dopravy“ zahrnuje nejen dopravní služby jako takové, ale také jakoukoliv službu, která je neodmyslitelně spojena s fyzickým úkonem přemisťování osob nebo zboží z jednoho místa na druhé prostřednictvím dopravního prostředku [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. října 2015, Grupo Itevelesa a další, C-168/14, EU:C:2015:685, body 45 a 46, jakož i posudek 2/15 (Dohoda o volném obchodu se Singapurem) ze dne 16. května 2017, EU:C:2017:376, bod 61].

42 Proto není směrnice 2000/31 na takovou zprostředkovatelskou službu, jako je služba dotčená v původním řízení, použitelná.

43 Taková služba tím, že je považována za „službu v oblasti dopravy“, nepodléhá ani směrnici 2006/123, neboť tento druh služeb podle čl. 2 odst. 2 písm. d) uvedené směrnice patří mezi služby výslovně vyloučené z její působnosti.

44 Kromě toho, jelikož zprostředkovatelská služba dotčená ve věci v původním řízení splňuje kvalifikaci „služby v oblasti dopravy“, spadá nikoli pod článek 56 SFEU, který se týká volného pohybu služeb obecně, nýbrž pod čl. 58 odst. 1 SFEU, který je zvláštním ustanovením, podle něhož je „[v]olný pohyb služeb v oblasti dopravy […] upraven ustanoveními hlavy o dopravě“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. prosince 2010, Yellow Cab Verkehrsbetrieb, C-338/09, EU:C:2010:814, bod 29 a citovaná judikatura).

45 K uplatnění zásady volného pohybu služeb tak musí dle Smlouvy o FEU dojít prováděním společné dopravní politiky (rozsudek ze dne 22. prosince 2010, Yellow Cab Verkehrsbetrieb, C-338/09, EU:C:2010:814, bod 30 a citovaná judikatura).

46 Je přitom třeba konstatovat, že služby individuální městské dopravy, jakož i služby, které jsou s nimi neoddělitelně spojeny, jako je zprostředkovatelská služba dotčená v původním řízení, nevedly Evropský parlament a Radu Evropské unie k přijetí společných pravidel nebo jiných opatření na základě čl. 91 odst. 1 SFEU.

47 Z toho vyplývá, že za současného stavu unijního práva přísluší členským státům upravit podmínky pro poskytování takové zprostředkovatelské služby, jako je služba dotčená ve věci v původním řízení, v souladu s obecnými pravidly Smlouvy o FEU.

48 V důsledku toho je třeba na první a druhou otázku odpovědět tak, že článek 56 SFEU, ve spojení s čl. 58 odst. 1 SFEU, jakož i čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123 a čl. 1 bodem 2 směrnice 98/34, na který odkazuje čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, musí být vykládány v tom smyslu, že taková zprostředkovatelská služba, jako je služba dotčená v původním řízení, umožňující pomocí aplikace pro chytré telefony za úplatu zprostředkovat kontakt mezi neprofesionálními řidiči používajícími vlastní

vozidlo a osobami, které se potřebují přemístit po území města, musí být považována za neoddělitelně spjatou s přepravní službou, a proto musí být považována za „službu v oblasti dopravy“ ve smyslu čl. 58 odst. 1 SFEU. Taková služba musí být tudíž vyloučena z působnosti článku 56 SFEU, směrnice 2006/123 a směrnice 2000/31.

49 S ohledem na odpověď na první a druhou otázku není namístě odpovídat na třetí a čtvrtou otázku, které byly položeny pro případ, že by směrnice 2006/123 nebo 2000/31 byly použitelné.

K nákladům řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 56 SFEU, ve spojení s čl. 58 odst. 1 SFEU, jakož i čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu a čl. 1 bodem 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998, na který odkazuje čl. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu), musí být vykládány v tom smyslu, že taková zprostředkovatelská služba, jako je služba dotčená v původním řízení, umožňující pomocí aplikace pro chytré telefony za úplatu zprostředkovat kontakt mezi neprofesionálními řidiči používajícími vlastní vozidlo a osobami, které se potřebují přemístit po území města, musí být považována za neoddělitelně spjatou s přepravní službou, a proto musí být považována za „službu v oblasti dopravy“ ve smyslu čl. 58 odst. 1 SFEU. Taková služba musí být tudíž vyloučena z působnosti článku 56 SFEU, směrnice 2006/123 a směrnice 2000/31.

Podpisy.